

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. ศึกษาแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเป็นนักมวยไทยของนักมวยไทยนักศึกษา นักมวยไทยสมัครเล่น และนักมวยไทยอาชีพ
2. เปรียบเทียบแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกที่ส่งผลต่อการเป็นนักมวยไทยนักศึกษา นักมวยไทยสมัครเล่น และนักมวยไทยอาชีพ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักมวยไทย 3 กลุ่ม คือ (1) นักมวยไทยนักศึกษาเป็นนักมวยไทยที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวินิจฉัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 21 พุทธศักราช 2538 ณ จังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 71 คน (2) นักมวยไทยสมัครเล่นเป็นนักมวยไทยที่เข้าร่วมการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่นซึ่งด้วยพระราชทานสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชสยามมกุฎราชกุมาร ครั้งที่ 8 พุทธศักราช 2539 ณ จังหวัดอุดรธานี จำนวน 40 คน (3) นักมวยไทยอาชีพเป็นนักมวยไทยที่ขึ้นทะเบียนไว้กับสมาคมมวยไทยอาชีพ (ราชดำเนิน) ในปี 2539 จำนวน 82 คน ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังวิทยาลัยพลศึกษา ค่ายมวยต่าง ๆ ที่นักมวยสังกัดอยู่ได้ข้อมูลกลับมาทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 85 % เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเป็นนักมวยไทย ซึ่งแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลทั่วไปของนักมวยไทย เป็นแบบตรวจคำตอบและเติมคำ จำนวน 8 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเป็นนักมวยไทย จำนวน 95 ข้อ นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป เอส พี เอส เอส (SPSS : Statistical Package for the Social Science) เพื่อหาค่าร้อยละ คะแนนเฉลี่ย

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเป็นนักมวยไทยทั้ง 3 กลุ่ม คือ กลุ่มนักมวยไทยนักศึกษา นักมวยไทยสมัครเล่น และนักมวยไทยอาชีพ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (Oneway Analysis of Variance) และทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Sheffe) แล้วนำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบตารางและความเรียง ผลการวิจัยปรากฏดังต่อไปนี้

1. สถานภาพทั่วไป

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักมวยไทยนักศึกษานักมวยไทยสมัครเล่น และนักมวยไทยอาชีพช่วงอายุระหว่าง 18-24 ปี ในกลุ่มนักมวยไทยนักศึกษาคิดเป็นร้อยละ 74.6 กลุ่มนักมวยไทยสมัครเล่นคิดเป็นร้อยละ 67.5 และกลุ่มนักมวยไทยอาชีพคิดเป็นร้อยละ 57.3 ระดับการศึกษานักมวยไทยนักศึกษามีระดับการศึกษาอยู่ในระดับอนุปริญา (ปกศ.สูง, ปวท., ปวส.) คิดเป็นร้อยละ 45.1 นักมวยไทยสมัครเล่นมีระดับการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 65.0 และนักมวยไทยอาชีพมีระดับการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 56.1 ทางด้านอาชีพนักมวยไทยนักศึกษามีอาชีพเป็นนักศึกษาคิดเป็นร้อยละ 98.6 นักมวยไทยสมัครเล่น มีอาชีพเป็นนักศึกษาคิดเป็นร้อยละ 55.0 และนักมวยไทยอาชีพมีอาชีพอิสระหรือธุรกิจส่วนตัวคิดเป็นร้อยละ 68.3 ส่วนประสบการณ์ในการแข่งขันนักมวยไทยนักศึกษามีประสบการณ์การชกมวยในระดับกรมพลศึกษาคิดเป็นร้อยละ 46.5 นักมวยไทยสมัครเล่นมีประสบการณ์การชกมวยไทยสมัครเล่น คิดเป็นร้อยละ 95.5 และนักมวยไทยอาชีพมีประสบการณ์การชกมวยไทยอาชีพ คิดเป็นร้อยละ 95.1 จำนวนครั้งที่ชกมวยไทย นักมวยไทยนักศึกษาชกมวยไทยมากกว่า 30 ครั้งขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 62.0 นักมวยไทยสมัครเล่นชกมวยไทยมากกว่า 30 ครั้งขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 42.5 และนักมวยไทยอาชีพชกมวยไทยมากกว่า 30 ครั้งขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 67.1 ในส่วนของรายได้นักมวยไทยนักศึกษามีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาทลงมา คิดเป็นร้อยละ 59.2 นักมวยไทยสมัครเล่นมีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาทลงมาคิดเป็นร้อยละ 67.5 และนักมวยไทยอาชีพมีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาทลงมา คิดเป็นร้อยละ 54.9 สำหรับเกียรติประวัติในการชกมวยไทยนักศึกษพบว่า ได้รางวัลชนะเลิศและรองชนะเลิศเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 49.3 นักมวยไทยสมัครเล่น พบว่า ไม่ติดอันดับเลย คิดเป็นร้อยละ 67.5 และนักมวยไทยอาชีพพบว่า ไม่ติดอันดับเลย คิดเป็นร้อยละ 74.4

2. แรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเป็นนักมวยไทย

2.1 แรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเป็นนักมวยไทยของนักมวยทั้งหมดอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 2.98

2.2 นักมวยไทยนักศึกษา นักมวยไทยสมัครเล่น และนักมวยไทยอาชีพ มีแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเป็นนักมวยไทยอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.02, 2.86 และ 3.01 ตามลำดับ

2.3 แรงจูงใจภายในที่ส่งผลต่อการเป็นนักมวยไทยของนักมวยไทยนักศึกษา นักมวยไทยสมัครเล่น และนักมวยไทยอาชีพ โดยส่วนรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.04 เรียงตามอันดับ 5 อันดับแรก คือ ด้านการเข้าใจเหตุผล ด้านการขณะตนเอง ด้านสมรรถภาพทางกายและสุขภาพ ด้านการขึ้นน้ำหนักตนเอง และด้านแบบแผนการดำเนินชีวิต

2.4 แรงจูงใจภายนอกที่ส่งผลต่อการเป็นนักมวยไทยของนักมวยไทยนักศึกษา นักมวยไทยสมัครเล่น และนักมวยไทยอาชีพ โดยส่วนรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.93 เรียงตามอันดับ 5 อันดับแรก คือ ด้านสิ่งตอบแทนที่เด่นชัด ด้านการเป็นที่ยอมรับ ด้านการแข่งขัน ด้านมิตรภาพและความสัมพันธ์กับผู้อื่น และด้านความเห็นชอบจากสังคม

2.5 แรงจูงใจโดยส่วนรวมที่ส่งผลต่อการเป็นนักมวยไทย มีค่าเฉลี่ย 2.98 เรียงตามอันดับ 5 อันดับแรก คือ ด้านการเข้าใจเหตุผล ด้านการขณะตนเอง ด้านสมรรถภาพทางกายและสุขภาพด้านสิ่งตอบแทนที่เด่นชัด และด้านการเป็นที่ยอมรับ

3. แรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเป็นนักมวยไทยทั้ง 19 ด้าน

3.1 แรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเป็นนักมวยไทยด้านการขณะตนเองของนักมวยไทยอาชีพสูงกว่านักมวยไทยสมัครเล่นและนักมวยไทยนักศึกษาสูงกว่านักมวยไทยสมัครเล่นส่วน นักมวยไทยนักศึกษากับนักมวยไทยอาชีพไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

3.2 แรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเป็นนักมวยไทยด้านแบบแผนการดำเนินชีวิตของนักมวยไทยนักศึกษากว่านักมวยไทยสมัครเล่น ส่วนนักมวยไทยอาชีพกับนักมวยไทยสมัครเล่น และนักมวยไทยนักศึกษากับนักมวยไทยอาชีพไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

3.3 แรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเป็นนักมวยไทยด้านกลัวความล้มเหลวของนักมวยไทยนักศึกษากว่านักมวยไทยสมัครเล่นและนักมวยไทยนักศึกษากว่านักมวยไทยอาชีพ

ไทยสมัครเล่นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

3.23 แรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเป็นนักมวยไทยทั้ง 19 ด้านของนักมวยไทยอาชีพ กับนักมวยไทยสมัครเล่น นักมวยไทยอาชีพกับนักมวยไทยนักศึกษาและนักมวยไทยนักศึกษากับนักมวยไทยสมัครเล่นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

4. เปรียบเทียบแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกของนักมวยไทยนักศึกษานักมวยไทยสมัครเล่น และนักมวยไทยอาชีพ

4.1 นักมวยไทยนักศึกษามีแรงจูงใจภายในสูงกว่าแรงจูงใจภายนอกอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

4.2 นักมวยไทยสมัครเล่นมีแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

4.3 นักมวยไทยอาชีพมีแรงจูงใจภายในสูงกว่าแรงจูงใจภายนอกอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่อง การศึกษาแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเป็นนักมวยไทย ผู้วิจัยได้อภิปรายไว้ดังต่อไปนี้

1. จากการศึกษาระงจูงใจที่ส่งผลต่อการเป็นนักมวยไทยของนักมวยไทยนักศึกษานักมวยไทยสมัครเล่น และนักมวยไทยอาชีพ พบว่า นักมวยไทยนักศึกษานักมวยไทยสมัครเล่น และนักมวยไทยอาชีพ มีแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเป็นนักมวยไทยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ว่านักมวยไทยนักศึกษานักมวยไทยสมัครเล่นและนักมวยไทยอาชีพ มีแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเป็นนักมวยไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเป็นนักมวยไทยทั้ง 19 ด้านนั้นพบว่านักมวยไทยนักศึกษานักมวยไทยสมัครเล่น และนักมวยไทยอาชีพ อยู่ในเกณฑ์สูงคือในช่วงระหว่าง 2.50 - 3.49 เนื่องจากว่านักมวยไทยมีความต้องการสิ่งตอบแทนที่เป็นทั้งความต้องการภายใน ได้แก่ ความสำเร็จหรือการได้รับการยอมรับจากสังคม และความต้องการภายนอก ได้แก่ สิ่งของเงินทองเป็นสิ่งตอบแทน จึงทำให้มีความมุ่งมั่นว่าตนมีคุณค่า มีความสามารถเพียงพอ และมีความเชื่อมั่นในตนเอง

สูงเพื่อนำไปสู่ความต้องการที่ตั้งใจไว้ และนักมวยไทยส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 18-24 ปี ซึ่งเป็นช่วงอายุที่เป็นวัยรุ่นมีความตั้งใจและมีความมุ่งมั่นทะเยอทะยาน ต้องการที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ และหาประสบการณ์ให้กับชีวิตหรือต้องการที่จะแสดงความสามารถให้คนยอมรับ สำหรับกลุ่มนักมวยไทย-นักศึกษาพบว่ามีความตั้งใจ ด้านการชนะตนเอง ด้านการเข้าใจเหตุผลและด้านสมรรถภาพทางกาย และสุขภาพสูง มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.32, 3.31 และ 3.30 ตามลำดับ เพราะว่่านักมวยไทย-นักศึกษาส่วนใหญ่มิระดับการศึกษาอยู่ในระดับอนุปริญา(ปกศ.สูง ปวท. ปวส.) คิดเป็นร้อยละ 45.1 ซึ่งเป็นวัยแห่งการเรียนรู้ มีการแข่งขัน มีความตั้งใจและความพยายามใฝ่คว้าหาสิ่งที่ตัวเองต้องการและส่วนใหญ่มิอาชีพเป็นนักศึกษาคิดเป็นร้อยละ 98.6 ย่อมจะเป็นผู้ที่เข้าใจและยอมรับถึงเหตุผลต่าง ๆ ทั้งกฎ กติกา ระเบียบการแข่งขัน อีกทั้งการนำเอามวยไทยไปเป็นวิธีการออกกำลังกายเพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายให้ร่างกายมีสุขภาพดี นักมวยไทยสมัครเล่นพบว่ามีความตั้งใจด้านการเข้าใจเหตุผล ด้านสิ่งตอบแทนที่เด่นชัดและด้านการขึ้นต้นเองและการสานักสูง มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.23, 3.04 และ 3.00 ตามลำดับ จะเห็นว่่านักมวยไทย-สมัครเล่นมีความต้องการ หรือได้รับผลประโยชน์ ไม่ว่าจะเป็นสิ่งของ เงินทอง รอกาสิโนการสร้างชื่อเสียง ซึ่งจะนำมาถึงอนาคตและความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ถ้าหากได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนที่ดี จะเห็นได้จากรายได้พบว่า มีนักมวยไม่กี่คนที่มียาได้สูงถึง 10,000-30,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 10.0 และระดับการแข่งขันก็เป็นระดับประเทศหรือระดับนานาชาติ นักมวยไทยอาชีพพบว่ามีความตั้งใจ ด้านการเข้าใจเหตุผล ด้านการเป็นที่ยอมรับและด้านการชนะตนเองสูง มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.42, 3.36 และ 3.33 ตามลำดับ เป็นกลุ่มนักมวยที่ต้องรู้และเข้าใจถึงเหตุผล กฎระเบียบ กติกา เป็นอย่างดีว่าควรจะมีปฏิบัติตนอย่างไรในขณะมีอาชีพเป็นนักมวยไทย ถ้าหากพลาดหรือทำผิดก็หมายถึงอนาคตต้องดับสูญลง ดังนั้นการทำให้คนยอมรับและเชื่อมั่นในตนเองนั้นย่อมหมายถึงรายได้และชื่อเสียง อีกทั้งความก้าวหน้าในอาชีพก็จะติดตามไปด้วย นักมวยเองก็ต้องรู้ว่่าควรจะทำหน้าที่ของตนเองอย่างไร จะเห็นได้จกานเรื่องของรายได้พบว่ามียาได้ 10,000-30,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 26.8 ทางด้านเกียรติประวัติในการชกมวยพบว่ามียาได้เพียง 13 คน คิดเป็นร้อยละ 15.9 ที่ชนะเลิศ ก็เพราะว่่านักมวยไทยกลุ่มนี้เป็นนักมวยใหม่ ฟังจะขึ้นทะเบียนไว้กับสมาคมมวยไทยอาชีพ จึงทำให้รอกาสิโนการก้าวไปสู่มวยรอบหรือมวยชิงแชมป์เวทีน้อย ดังที่ เมอร์เรย์ (Murry, 1964) กล่าวว่่า ความต้องการเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเนื่องมาจากสภาพทางร่างกายและสภาพจิตใจ ซึ่ง เมอร์เรย์ได้สรุปทฤษฎี ดังนี้ คือ ความต้องการไม่สัมฤทธิ์

(Achievement) ความต้องการที่จะมีความสัมพันธ์กับคนอื่น (Affiliation) ความต้องการความก้าวร้าว (Aggression) ความต้องการที่จะเป็นตัวของตัวเอง (Autonomy) ความต้องการที่จะมีอิทธิพลหรือบังคับผู้อื่น (Dominance) ความต้องการที่จะแสดงออกเป็นเป้าหมายสายตาคน (Exhibition) ความต้องการที่จะปกป้องคุ้มครองรักษาผู้อื่น (Nurturance) เช่นเดียวกับมาสโลว์ (Maslow, 1954) ได้กล่าวว่า มนุษย์ทุกคนจะมีความต้องการที่จะแสวงหาสิ่งแปลก ๆ ใหม ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง ซึ่ง มาสโลว์ ได้สรุปไว้ดังนี้คือความต้องการทางร่างกาย (Physiological Needs) ความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs) ความต้องการทางสังคม (Social Needs) ความต้องการที่จะได้รับการยกย่องในสังคม (Esteem Needs) ความต้องการที่บรรลุถึงความต้องการของตนเองอย่างแท้จริง (Self-Actualization) ดังนั้น แรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเป็นนักมวยไทยของนักศึกษานักมวยไทยสมัครเล่นและนักมวยไทยอาชีพ เรียงอันดับความสำคัญ 5 อันดับแรก คือ ด้านการเข้าใจเหตุผล ด้านการชนะตนเอง ด้านสมรรถภาพทางกายและสุขภาพ ด้านสิ่งตอบแทนที่เด่นชัด และด้านการเป็นที่ยอมรับ เมื่อแบ่งเป็นแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก พบว่า แรงจูงใจภายในที่ส่งผลต่อการเป็นนักมวยไทย เรียงอันดับความสำคัญ 5 อันดับแรก คือ ด้านการเข้าใจเหตุผล ด้านการชนะตนเอง ด้านสมรรถภาพทางกายและสุขภาพ ด้านการชนะตนเอง และด้านแบบแผนการดำเนินชีวิต และแรงจูงใจภายนอกที่ส่งผลต่อการเป็นนักมวยไทย คือ ด้านสิ่งตอบแทนที่เด่นชัด ด้านการเป็นที่ยอมรับ ด้านการแข่งขัน ด้านมิตรภาพและความสัมพันธ์กับผู้อื่นและด้านความเห็นชอบจากสังคม สอดคล้องกับกับงานวิจัยของ พิชัย พิวงกรม, 2533 เรื่องแรงจูงใจในการเป็นนักกีฬาทีมชาติ พบว่า มีแรงจูงใจในการเป็นนักกีฬาทีมชาติที่อยู่ในระดับมาก คือ ด้านความรัก ความคิดเห็นส่วนตัว และบุคคลที่เกี่ยวข้อง ความถนัดและความสนใจ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านความมีเกียรติยศชื่อเสียง เช่นเดียวกับ มาร์ตินเดล และไวส์ (Martindale, Devlin and Vyse, 1990) ได้ศึกษาเรื่องความแตกต่างของแรงจูงใจในการเข้าร่วมการแข่งขันของกีฬาวิทยาลัยกีฬาภายในวิทยาลัยและกีฬาเพื่อนันทนาการ พบว่านักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาที่มีโครงสร้างและการจัดการแข่งขันอย่างมีรูปแบบจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจที่เข้าร่วมการแข่งขันและความแตกต่างจากนักกีฬาที่ใหม่ค่อยเน้นที่จะเล่นกีฬาเพื่อนันทนาการ

2. จากการศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกของนักมวยไทย นักศึกษา นักมวยไทยสมัครเล่นและนักมวยไทยอาชีพ พบว่า นักมวยไทยนักศึกษา นักมวยไทย

สมัครเล่นและนักมวยไทยอาชีพ มีแรงจูงใจภายในแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งก็เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ว่านักมวยไทยนักศึกษา นักมวยไทยสมัครเล่นและนักมวยไทยอาชีพมีแรงจูงใจภายในแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อทำการทดสอบรายคู่ พบว่าแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเป็นนักมวยไทยระหว่างนักมวยไทยนักศึกษาสูงกว่านักมวยไทยอาชีพสูงกว่าและนักมวยไทยสมัครเล่น อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนนักมวยไทยนักศึกษากับนักมวยไทยอาชีพไม่แตกต่างกัน และนักมวยไทยนักศึกษา นักมวยไทยสมัครเล่นและนักมวยไทยอาชีพมีแรงจูงใจภายนอกไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งก็ไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ว่านักมวยไทยนักศึกษา นักมวยไทยสมัครเล่นและนักมวยไทยอาชีพ มีแรงจูงใจภายนอกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่านักมวยไทยนักศึกษา นักมวยไทยสมัครเล่น และนักมวยไทยอาชีพมีแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเป็นนักมวยไทยที่คล้ายคลึงกัน เนื่องจากว่าการจะทำอะไรก็ตามที่ดีมีประสิทธิภาพนั้นควรจะเริ่มจากความต้องการของตนเองและความรู้สึกกับสิ่งนั้นโดยเฉพาะนักมวยที่มีอายุระหว่าง 18-24 ปี เป็นวัยที่ต้องค้นหาอะไรให้กับตัวเองหรือต้องการเปิดตัวเองให้คนรู้จักและยอมรับในความสามารถ อารมณ์และความไม่มั่นคงก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่จะเป็นแรงผลักดันให้บังเกิดสิ่งที่ไม่คาดฝันขึ้นได้ ดังนั้นนักมวยไทยนักศึกษา นักมวยไทยสมัครเล่น และนักมวยไทยอาชีพ มีแรงจูงใจภายใน ได้แก่ ด้านการชนะตนเอง ด้านแบบแผนการดำเนินชีวิต ด้านกลัวความล้มเหลว ด้านสมรรถภาพทางกายและสุขภาพ ด้านความเป็นตัวของตัวเอง ด้านความสัมพันธ์ในทีมแบบครอบครัว ด้านการปลดปล่อยอารมณ์ ด้านการชื่นชมตนเองและด้านการสันทนาการและการเข้าใจเหตุผล ซึ่งจะเป็นแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเป็นนักมวยไทย ดังที่ไวส์ (Weiss, 1992) ได้กล่าวว่า บุคคลส่วนใหญ่ที่เข้าร่วมกิจกรรมกีฬาและพลศึกษาเพื่อความสนุกสนาน ความสนใจ ความพอใจ และประสบการณ์ความสามารถของแต่ละบุคคล สิ่งเหล่านี้เรียกว่า แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) หรือแรงจูงใจภายในของการเข้าร่วม (Internal Motives for participation) ส่วนแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) จะเกิดขึ้นจากพฤติกรรมในการเข้าร่วม เช่น การยอมรับทางสังคม การให้รางวัล สถานภาพทางสังคม นอกจากนี้ ไวส์ ยังกล่าวถึงแรงจูงใจในการเข้าร่วมในช่วงหลังว่ายังมีเรื่องของแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกที่เกี่ยวกับความท้าทายของกีฬา (Challenges of Sports) การปรับปรุงพัฒนาทักษะ (Skill Improvement) ความตื่นเต้น (Excitement and Thrills) และจุดมุ่งหมายที่ประสบความสำเร็จ (Achievement

of Personal Performance Goal) ชัยชนะ (Winning) การได้รับรางวัล (Trophies and Awards) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฟิรเจต ร็วทอง (2536) เรื่อง การศึกษาแรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย ครั้งที่ 21 พุทธศักราช 2536 พบว่า นักกีฬาประเภทบุคคลและนักกีฬาประเภททีมที่ประสบความสำเร็จมีแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก เช่นเดียวกับ วอร์เรน (Warren, 1987) ได้ทำการวิเคราะห์ผลการวิจัยทางด้านแรงจูงใจของนักกีฬา ค.ศ. 1975-1986 พบว่า การเข้าร่วมของนักกีฬาในการแข่งขันมัก จะมีความต้องการความสำเร็จและแรงจูงใจภายนอกมีน้อยกว่าแรงจูงใจภายใน

3. จากการศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกของนักมวยไทย นักศึกษา นักมวยไทยสมัครเล่น และนักมวยไทยอาชีพ พบว่า นักมวยไทยนักศึกษา และนักมวยไทย-อาชีพมีแรงจูงใจภายในสูงกว่าแรงจูงใจภายนอก อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งก็เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้ว่า นักมวยไทยนักศึกษามีแรงจูงใจภายในสูงกว่าแรงจูงใจภายนอก ส่วนนักมวยไทยสมัครเล่นมีแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งก็ไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้ว่า นักมวยไทยสมัครเล่นมีแรงจูงใจภายในสูงกว่าแรงจูงใจภายนอก ซึ่งการมีแรงจูงใจภายในสูงกว่าแรงจูงใจภายนอกนั้น ก็ถือว่าเป็นสิ่งที่ดี เพราะการจะเล่นกีฬาหรือทำกิจกรรมอะไรก็ตามต้องเป็นไปตามความสมัครใจ ความพึงพอใจ ความเพื่อฝัน และความรู้สึกต้องการที่จะได้รับสิ่งตอบแทน ไม่ว่าจะเป็นความสำเร็จ การได้รับการยอมรับนับถือ สิ่งของ เงินทอง ความรู้สึกเหล่านี้จะเป็นตัวบ่งชี้ให้บรรลุผลได้เป็นอย่างดี ดังนั้น ในการสร้างแรงจูงใจจึงมีปัจจัยดังนี้คือ ด้านการเข้าใจเหตุผล ด้านการขณะตนเอง ด้านสมรรถภาพทางกายและสุขภาพ ด้านการชื่นชมตนเอง ด้านแบบแผนการดำเนินชีวิต ดังที่ ทศพร ประเสริฐสุข (2524) กล่าวว่า บุคคลจะถูกจูงใจไปสู่ความสำเร็จได้นั้นเป็นผลมาจากคำที่เขาคาดหวังจากการแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ เช่นเดียวกับ นพมาศ ชีราเวศิน (2534) ได้อธิบายว่าคนเราเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกับแรงเสริมต่าง ๆ ทั้งทางบวกและทางลบการเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement) เป็นการเสนอสิ่งเร้า ซึ่งอาจเป็นสิ่งของหรือเหตุการณ์ก็ได้ตามหลังพฤติกรรมหนึ่งแล้วทำให้พฤติกรรมนั้น เกิดบ่อยครั้งขึ้น ส่วนการเสริมแรงทางลบ (Negative Reinforcement) นั้น เป็นการระงับหรือดึงสิ่งเร้าที่ไม่พึงปรารถนาออกมาจากบุคคลหรือสถานการณ์ตามหลังพฤติกรรมหนึ่งแล้วทำให้พฤติกรรมนั้นสูงขึ้น สอดคล้องกับ ฟิรเจต ร็วทอง (2536) กล่าวว่า นักกีฬาที่มีแรงจูงใจภายใน จะสนุกกับ

การเล่นกีฬา จะรู้สึกว่าคุณประสบความสำเร็จ เมื่อคุณสามารถพัฒนาตัวเองให้ถึงมาตรฐานของตัวเองที่ตั้งไว้ในการเล่นกีฬาเหล่านั้น ๆ ส่วนนักกีฬาที่มีแรงจูงใจภายนอก จะคิดถึงความสำเร็จ ก็ต่อเมื่อตัวเองเป็นผู้ชนะ ในการแข่งขันเท่านั้น และพยายามรักษาระดับการยอมรับความสามารถเอาไว้ คนที่พ่ายแพ้และได้รับประสบการณ์ไม่ดี มักจะเลิกกลางคัน

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเป็นนักมวยไทยอยู่ในระดับสูง ได้แก่ ด้านการชนะตนเอง ด้านการเข้าใจเหตุผลและด้านสมรรถภาพทางกายและสุขภาพ แสดงให้เห็นว่านักมวยไทยเหล่านี้มีความกระตือรือร้น เกิดความเชื่อมั่นในตนเองเกิดความรู้สึกทางด้านคุณธรรมและวินัยต่าง ๆ ในขณะเดียวกัน นักมวยไทยส่วนใหญ่ก็มีความรู้สึกยอมรับในกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เคารพในกฎระเบียบ กติกา ซึ่งก็คือทัศนคติในตนเอง ดังนั้นโค้ชก็ควรจะส่งเสริมหรือรักษาทัศนคติที่ดีนี้เอาไว้ เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จอันเป็นจุดสุดท้ายของนักมวย และที่สำคัญการเสริมสร้างให้นักกีฬามีความแข็งแรง มีสุขภาพดี ย่อมทำให้สุขภาพบุคคลดี ก็จะส่งผลต่อเนื่องไปสู่การสร้างความสำเร็จให้กับตัวนักมวย หรือการรู้จักพัฒนาตนเอง ส่วนแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเป็นนักมวยไทยที่อยู่ในระดับน้อย ได้แก่ ด้านเพศตรงข้าม ด้านความเป็นตัวของตัวเอง และสถานภาพตัวโค้ชเองก็ไม่ควรจะมองข้ามควรจะศึกษาและส่งเสริมพัฒนาแรงจูงใจเหล่านี้ขึ้นให้มีบทบาทมากขึ้นกว่าเดิม เช่นการทำให้เขาได้แสดงออกในสังคมหรือชุมชน มีโอกาสคบเพื่อน รู้จักหรือมีมนุษยสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ มากขึ้น การพยายามฝึกหรือสร้างตนเองให้เป็นคนเด่น หรือพยายามฝึกฝนตนเองเพื่อให้มีทักษะความสามารถเป็นที่ยอมรับเป็นที่สนใจเพื่อนต่างเพศ สิ่งเหล่านี้ย่อมจะเป็นการนำพาหรือพัฒนาให้นักมวยสามารถประสบความสำเร็จได้

2. จากผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจของนักมวยไทยนักศึกษา และนักมวยไทยอาชีพมีแรงจูงใจภายในสูงกว่าแรงจูงใจภายนอก ซึ่งแรงจูงใจภายในที่พบว่าอยู่ในระดับสูงได้แก่ ด้านการเข้าใจเหตุผล ด้านการชนะตนเองและด้านสมรรถภาพทางกายและสุขภาพ และแรงจูงใจภายนอกที่พบว่าอยู่ในระดับสูง ได้แก่ ด้านสิ่งตอบแทนที่เด่นชัด ด้านการเป็นที่ยอมรับ และด้านการแข่งขัน ซึ่งการที่มีแรงจูงใจภายในสูงกว่าแรงจูงใจภายนอกนั้นก็ถือว่าเป็นสิ่งที่ดีเพราะการจะเล่นกีฬา หรือทำกิจกรรมอะไรก็ตามจะต้องเป็นไปตามความสมัครใจ หรือความชอบของเด็ก หรือเกิด

ความพึงพอใจ ความพร้อมหรือมีความรู้สึภาคภูมิใจ สิ่งเหล่านี้จะถูกซ่อนเร้นอยู่ในตัวนักมวยเอง ไร้ชต้องรู้จักเปิดโอกาสให้นักมวยมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่าง ๆ การทดสอบความสามารถของตน การได้ร่วมสนุกสนาน หรือการมีส่วนร่วมในการวางแผนฝึกซ้อมและแข่งขันบ้างเป็นครั้งคราว สิ่งเหล่านี้จะเป็นตัวผลักดัน จนนำไปสู่ความสำเร็จได้ ในขณะที่ตัวไร้ชก็ไม่ควรมองข้ามแรงจูงใจที่มาจากภายนอกมีนักมวยบางคน หรือส่วนใหญ่มองเห็นผลตอบแทนที่จะได้รับ เป็นเรื่องสำคัญยิ่งในสภาพสังคมปัจจุบันในภาวะ เศรษฐกิจและสภาพสังคมที่แตกต่างการให้ได้มาซึ่งความเป็นอยู่สุขสบาย การเป็นที่ยอมรับในสังคม ก็มีบทบาทใหม่เช่นกัน ดังนั้นไร้ชจึงต้องเป็นผู้ที่รู้และเข้าใจปัญหาของนักมวยเป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. นำจะศึกษาแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเป็นนักกีฬาในกีฬานิดอื่น ๆ บ้าง เช่น ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล เป็นต้น
2. นำจะศึกษาแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเป็นนักมวยสากลอาชีพและนักมวยสากลสมัครเล่น
3. นำจะศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจในสังคมของนักมวยไทยนักศึกษา นักมวยไทยสมัครเล่น และนักมวยไทยอาชีพ
4. นำจะศึกษาแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกของนักกีฬานิดอื่น ๆ
5. นำจะศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกในกีฬาหลายประเภท เช่น กีฬาประเภททีม กีฬาประเภทบุคคล และกีฬาที่ต้องปะทะหรือกีฬาที่ไม่ปะทะ